

Drie kleine jongetjes lopen weg

Het is woensdagmiddag en de drie kleine jongetjes vervelen zich. Ze weten helemaal níets te doen, en daarom rennen ze maar een beetje door het huis. 'Hou eens op met dat kabaal!' roept mama naar boven.

Maar de jongetjes horen het niet. Gillend en schreeuwend stormen ze achter elkaar de trap af. En dan gaat het fout, want beneden in de gang staat een emmer water op de grond.

'Kijk uit!' roept mama.

Maar het is al te laat. Jan rent links langs de emmer heen, Joep rechts langs de emmer, en Joris rent er

met een knal tegenop. De emmer valt om en het water stroomt door de gang.

'En nu ben ik het zat!' roept mama. 'Zijn jullie helemaal gek geworden! Ik krijg nog eens een punthoofd van jullie. Wegwezen hier!'

Geschrokken lopen de jongetjes naar de woonkamer.

'Wie zet daar nou ook een emmer!' moppert Jan.

'Kunnen wij het helpen?' broemt Joep.

Joris knikt. 'Stom gedoe. Weet je wat we doen?'

We lopen gewoon weg.'

'Ja,' zegt Joep. 'Dat doen we. Voor straf. Maar dan

moeten we wel wat meenemen voor onderweg.’
Jan pakt meteen een paar boterhammen uit de broodtrommel. Joep vult een lege colafles met water, en Joris haalt een spelletje uit de speelgoedkast.
En dan gaan ze naar buiten.
‘Waar zullen we naartoe gaan?’ vraagt Jan.
‘Naar Amerika,’ zegt Joris. ‘Maar dan moeten we wél doorlopen, want Amerika is best ver.’
De jongetjes stappen stevig door.
Na een half uurtje heeft Jan honger, Joep heeft dorst, en Joris is moe.
Ze gaan op de stoep zitten, drinken een slok water en eten een boterham. Daarna gaan ze een spelletje

doen. En het is vreselijk gezellig.
‘Best leuk om weg te lopen,’ zegt Jan tevreden. Maar dan begint het te regenen. Eerst zacht en daarna steeds harder en harder.
‘O jee,’ zegt Joep. ‘Ik wil niet meer naar Amerika.’
‘Ik ook niet,’ zegt Joris. ‘Ik wil naar huis.’
De jongetjes stoppen snel het spelletje terug in de doos en zetten het op een rennen.
Na een kwartiertje zien ze gelukkig hun eigen huis. Kletsnat lopen ze de tuin in.

‘Zou mama nog boos zijn?’ vraagt Jan.
‘Vast wel,’ zegt Joris.
Maar nee. Mama is niet boos. ‘Daar zijn jullie eindelijk!’ roept ze blij. ‘Opa en oma zijn er. We zijn net een glaasje aan het drinken. Kom maar gauw binnen. Ik was al een beetje ongerust. Waar waren jullie nou?’
‘Buiten,’ zegt Jan.
‘We wilden wegllopen,’ zegt Joep.
‘Naar Amerika,’ zegt Joris.
Mama begint te lachen. Ze lacht zo hard dat de tranen over haar wangen rollen.
‘Ze waren op weg naar Amerika!’ roept ze naar opa en oma.
Opa en oma kijken elkaar glimlachend aan.

‘Wat hebben we toch leuke kleinkinderen,’ zegt oma trots. ‘Het zijn echt de grappigste jongetjes die ik ooit heb gezien.’

En dan moeten de grappige jongetjes snel in een warm bad.
‘Anders vatten jullie nog kou,’ zegt mama. ‘En als jullie er straks uit komen, bak ik frietjes.’
‘Hoera!’ roept Jan.
‘Dat is nog leuker dan Amerika,’ gilt Joep.
‘Veel leuker!’ schreeuwt Joris.
En daar hebben de jongetjes gelijk in. Want frietjes zijn wel héél erg lekker.

De dikke buik van meneer Hobbema

Meneer Hobbema heeft een buik. Niet zomaar een buik. Nee, een hele dikke! En elke dag wordt die buik een klein beetje dikker. Niet dat dat erg is, hoor, want het staat best gezellig. Maar hoe dat zo gekomen is? Dát weet meneer Hobbema ook niet precies.

Elke morgen pakt hij een centimeter om zijn buik te meten. 'Alwéér een beetje erbij,' mompelt hij. 'Ik snap er niets van. Ik zal toch niet ziek zijn?'

Hij pakt een dik boek uit de kast. *Alle ziektes en nog veel meer*, heet het. En dan gaat hij bladeren. Hij bladert langs de A van amandelen naar de B van billen en buiken. En dáár staat het: 'Je kunt een dikke buik krijgen als je te veel eet.'

Kom kom, denkt meneer Hobbema. Dat kan nooit van die paar taartjes, kroketjes en puddinkjes komen!

Hij leest snel verder: 'Een dikke buik kan ook betekenen dat er een kindje in groeit: een zwangerschap dus.'

Dat is het! denkt meneer Hobbema. Een kindje. Er groeit een kindje in mijn buik! Het zal toch niet waar zijn...

Hij kijkt nog eens naar zijn buik. En ja, hoor. Dat móét het wel zijn. Meneer Hobbema slaat het boek dicht en loopt

naar de spiegel. 'Hobbe, jongen...' zegt hij tegen zichzelf. 'Je wordt vader!' En dan pinkt meneer Hobbema een piepklein traantje weg. Omdat hij zo blij is.

'Weet je wat,' zegt meneer Hobbema. 'Ik ga vast wat speelgoed voor mijn baby kopen.' Hij springt meteen op zijn fiets en rijdt snel naar de speelgoedwinkel.

'Kan ik u helpen?' vraagt de mevrouw in de winkel.

'Zeker,' zegt meneer Hobbema. 'Ik zoek namelijk speelgoed. Doet u maar van alles wat.'

En hij koopt drie treinen, zes auto's, een zaklamp, een stuiterbal, vijf puzzels, een driewieler, twee poppen, een autoped en een grote, dikke knuffelbeer.

'Zal ik het voor u inpakken?' vraagt de mevrouw.

'Graag,' zegt meneer Hobbema. 'Met linten en strikken als het kan.'

En dan bindt hij alle pakjes achter op zijn fiets en rijdt trots naar huis.

Hoe moet dat nou verder? denkt meneer Hobbema bezorgd als hij thuis tussen de pakjes op de grond zit. Ik zal zoveel moeten doen: een hobbelpaard timmeren, er moet geveerd worden en behangen. Ik moet ook leren om flesjes te geven en vieze poepbillen schoon te maken. Hij zucht eens diep. 'Eerst dat kamertje maar,' zegt hij dan hardop. 'Misschien kan ik van het rommelkamertje wel een babykamer maken.'

Hij rent meteen naar boven om te gaan kijken. 'Ontzettend, wát een troep!' roept meneer Hobbema. 'Alles moet eruit: die kapotte radio, de tuinkabouters, de vuilniszakken, en die oude matras ook.' Meneer Hobbema mikt alles het raam uit. 'Dat ruim ik straks wel op,' zegt hij tevreden.

En dan gaat meneer Hobbema een uurtje op bed liggen. Want dat hoort erbij als er een kindje in je buik groeit. Dan moet je het een beetje rustig aan doen.

Morgen vraag ik vakantie, denkt meneer Hobbema. Want álle mensen, wat een drukte als je zomaar ineens een baby krijgt.

> Lees verder op pagina 40